

Sygn. akt: I C 188/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) z siedzibą w G.

przeciwko G. M.

o zapłatę

oddala powództwo

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 188/19

UZASADNIENIE

Powód B. (...) z siedzibą we G., złożył pozew przeciwko G. M. o zapłatę kwoty 820,59 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 3 sierpnia 2018 r. powód i pozwany zawarli ugodę dotyczącą spłaty przez pozwanego zobowiązania przysługującego powodowi. W drodze ustaleń stron i ustępstw powoda na rzecz pozwanego na mocy ugody, powód rozłożył pozwanemu całe zadłużenie na raty oraz wskazał nowe terminy wymagalności poszczególnych rat. W okresie wywiązywania się przez pozwanego z zobowiązania powód zobowiązał się do nienaliczania odsetek za opóźnienie. Powód wskazał, że pozwany w całości uznał swój dług i zobowiązał się go spłacić w ratach, jednakże nie wywiązał się z tego zobowiązania. W tej sytuacji powód zgodnie z treścią ugody, w dniu 4 stycznia 2019 r. postawił całą niespłaconą należność w stan natychmiastowej wymagalności i wezwał pozwanego do zapłaty zaległej kwoty. Od dnia postawienia niespłaconych należności w stan natychmiastowej wymagalności, do dnia wniesienia pozwu, powód naliczał odsetki umowne za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału w wysokości

wskazanej w petitum pozwu, a łączna wysokość tych odsetek na dzień sporządzenia wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda wynosi 54 zł.

Powód podkreślił, że wysokość roszczenia dochodzonego pozwem na dzień 14 lutego 2019 r. została stwierdzona dokumentem księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda i wynosi: 529,17 zł tytułem roszczenia głównego, 170,91 zł. tytułem odsetek, 120,51 zł. tytułem kosztów.

Pozwany G. M. na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2019 r. przyznał, że miał podpisaną ugodę. Przyznał, że nie miał z czego spłacać zobowiązania. Podkreślił, że jego siostra miała wypadek. Wyjaśnił, że wcześniejsze zobowiązanie dotyczyło też kredytu, a z powodem ma trzy albo cztery sprawy. Wyjaśnił, że w 2007 albo 2008 roku podpisał umowę o kredyt, a umowa była na dwa lata albo na rok. Podkreślał, że nie ma już teraz żadnych dokumentów, a ugodę podpisał w 2018 roku i tylko jedną ratę zapłacił. Na rozprawie w dniu 22 maja 2019 r. podkreślił, że spłaca zadłużenia, ale ma również alimenty. Ma podpisane ugody. Wyjaśnił również, że był wypadek a jego syn leżał w śpiączce, a siostra zginęła. Wyjaśnił, że pracuje na 1/4 etatu. wskazał, że nie wie na jaki okres została zawarta przedmiotowa umowa. Twierdził, że umowa dotyczyła pożyczki z 8 sierpnia 2014 roku z firmą (...) była zawarta na rok może dwa lata. Na początku przyjeżdżała pani z J. pobierała opłaty co tydzień później się okazało, że ona bierze pieniądze sobie. Zwolnili ją i nikt później nie przyjeżdżał, nie przyszło żadne wypowiedzenie tej umowy. Według pozwanego umowa trwała tak długo jak okres na kiedy była zawarta, dotyczyła kwoty 400-500zł, raty były ok. 56zł, płatne tygodniowo. Podkreślił, że w trakcie zawarcia umowy nigdzie z żoną nie pracowali.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany G. M. jako konsument w dniu 8 sierpnia 2014 roku zawarł z E. (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową umowę pożyczki pieniężnej na kwotę 500 zł. W umowie ustalono, że pierwsza transza wynosi 400 zł., a druga 100 zł. Umowa została zawarta na 25 tygodni.

bezsporne ponadto dowód: umowa k. 46, 47

Ww. umowa została wypowiedziana pozwanemu pismem z dnia 19 czerwca 2015 r. w związku z niewykonaniem przez pozwanego postanowień umowy.

dowód: pismo k. 48, potwierdzenie nadania k.49

Pozwany G. M. w dniu 8 stycznia 2015 roku zawarł z E. (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową ugodę dotyczącą umowy pożyczki nr (...) z dnia 8 sierpnia 2014 r. Ustalono, że łączne wymagalne zobowiązanie pozwanego na rzecz pożyczkodawcy na dzień podpisania ugody wynosi 477,57 zł. Pozwany zobowiązał się zapłacić pożyczkodawcy ww. kwotę wraz z kosztami windykacji w wysokości 95,51 zł. w 22 tygodniowych ratach do dnia 14 czerwca 2015 r.

dowód: ugoda k. 50

Pozwany G. M. w dniu 3 sierpnia 2018 roku zawarł z powodem B. (...) z siedzibą we G. ugodę dotyczącą umowy pożyczki nr (...) z dnia 8 sierpnia 2014 r. W ugodzie wskazano, że powód stał się wierzycielem ww. wierzytelności z dniem 30 marca 2017 r. na podstawie umowy cesji zawartej pomiędzy E. (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową a powodem. Pozwany zobowiązał się wobec powoda spłacić wierzytelności wynikające z ww. umowy pożyczki w 10 miesięcznych ratach po 105 zł. do dnia 30 maja 2019 r.

bezsporne ponadto dowód : ugoda k. 28

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W przedmiotowej sprawie powód B. (...) z siedzibą we G. wywodził swoje roszczenie od G. M. z ugody zawartej przez powoda z pozwanym, która dotyczyła wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z poprzednim wierzycielem E. (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową w dniu 8 sierpnia 2014 roku. Według twierdzeń powoda, ugoda została zawarta w dniu 3 sierpnia 2018 roku. Wskazać należy, że pozwany w związku z ww. umową pożyczki podpisał również ugodę w dniu 8 stycznia 2015 roku, z której wynikało, że zobowiązanie wynikające z przedmiotowej umowy pożyczki zostało rozłożone na 22 tygodniowe raty płatne ostatecznie do dnia 14 czerwca 2015 r.

Podkreślić należy, że zgodnie z art. 117 § 1 i 3 k.c. w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 roku - o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 roku, poz. 1104) z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, przy czym po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

W związku z powyższym nie budzi wątpliwości, że od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej, tj. od dnia 9 lipca 2018 roku – Sąd z urzędu ma obowiązek zbadać, czy roszczenia kierowane przeciwko konsumentom nie uległy przedawnieniu, a w przypadku stwierdzenia, że przedawnienie roszczenia nastąpiło – Sąd jest zobowiązany oddalić powództwo.

Nie budzi wątpliwości, że powód dochodzi roszczenia przeciwko pozwanemu posiadającemu status konsumenta, a termin przedawnienia dla tego typu żądania, jako związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą pożyczkodawcy, wynosi 3 lata. Obecnie Sąd z urzędu zobowiązany jest zbadać, czy dochodzone roszczenie nie jest przedawnione. Biorąc pod uwagę termin spłaty zobowiązania wynikający z umowy ugody z dnia 8 stycznia 2015 r., należy przyjąć, że ewentualne zadłużenie z tego tytułu stało się wymagalne najpóźniej w dniu 14 czerwca 2015 roku, a to oznacza, że termin przedawnienia upłynął w dniu 14 czerwca 2018 roku. Podkreślić należy, że strona powodowa nie wykazała i nie podnosiła aby bieg terminu przedawnienia został kiedykolwiek przerwany. Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że wierzytelność była już przedawniona przed dniem 9 lipca 2018 roku, a zatem zastosowanie będą miały przepisy w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji lipcowej.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018, poz. 1104, wejście w życie z dniem 9 lipca 2018 roku) jeżeli zgodnie z ustawą zmienianą w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Z kolei – jak powyżej wskazano - stosownie do treści art. 5 ust. 4 ustawy roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Ugoda na którą powołuje się powód zawarta była w dniu 3 sierpnia 2018 r. tj już po upływie ww. terminu przedawnienia i nie mogłaby doprowadzić do jego przerwania. Jednocześnie powód nie wykazał by okoliczności towarzyszące zawarciu ugody i jej treść potwierdzały zamiar zrzeczenia się przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

Zgodzić się należy z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 stycznia 2013 roku, (sygn. akt I ACa 1023/12) zgodnie, z którym możliwe jest, iż uznanie przedawnionego już roszczenia zawiera także zrzeczenie się korzystania

z zarzutu przedawnienia, jednak musi to wynikać z treści lub z okoliczności, w których takie oświadczenie zostało złożone, zatem musi być oczywiste, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika. Zatem dorozumiane oświadczenie woli dłużnika o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia uzasadnione jest jedynie wówczas, gdy zamiar zrzeczenia się zarzutu wynika w sposób niewątpliwy z towarzyszących temu oświadczeniu okoliczności. Oznacza to, że dla skutecznego zrzeczenia się zarzutu przedawnienia konieczna jest świadomość, zamiar i wola dłużnika, co do skutków związanych ze zrzeczeniem się zarzutu. Składający oświadczenie o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia musi zatem wprost lub też w sposób dorozumiany wyjawić swoją wolę, że rezygnuje z przywileju, jaki stwarza przedawnienie, to znaczy, że pomimo upływu terminu przedawnienia wierzyciel będzie mógł dalej skutecznie dochodzić od niego spełnienia świadczenia. W związku z powyższym nie budzi wątpliwości, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia musi być wyraźne oraz powinno jednoznacznie wskazywać na zamiar rezygnacji przez dłużnika z możliwości podniesienia wobec wierzyciela zarzutu i dlatego też konieczna jest po stronie dłużnika świadomość przedawnienia roszczenia (por. również wyrok SA w Warszawie z dnia 29 marca 2018 roku, sygn. akt VII AGa 846/18,). Powyższych okoliczności powód nie wykazał.

W tych okolicznościach mając na uwadze fakt, że roszczenie związane z umową pożyczki uległo przedawnieniu, przedmiotowe powództwo podlegało oddaleniu.